

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Sžo/46/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9010010146                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.11.2012                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ida Hanzelová            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2012:9010010146.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: I. T., bytom v Q., zastúpeného AK MULARČÍK A PARTNERI, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nám. M. Benku 15., P. O. Box 285, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu č. SLV-PK-66/2010 zo dňa 26. júla 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/353/2010-52 zo dňa 17. apríla 2012, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/353/2010-52 zo dňa 17. apríla 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 3S/353/2010-52 zo dňa 17. apríla 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-PK-66/2010 zo dňa 26. júla 2010, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 114 zo dňa 31. marca 2010. Na základe uvedeného personálneho rozkazu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) na tom skutkovom základe, že žalobca dňa 3. februára 2010 okolo 16.00 hod. v čase výkonu štátnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici spolu s práp. T. B. zastavili vodiča L. Y. jazdiaceho na motorovom vozidle zn. Peugeot 307, EČ: U. po tom, ako tento odbočil z hlavnej ulice Vajnorská do protismeru na ulicu Stará Vajnorská, upovedomili o spáchaní priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a uviedli, že mu môže byť zadržaný vodičský preukaz a zároveň uložená pokuta vo výške 1 300 eur. Po námietkach vodiča L. Y. sa ho práp. B. spýtal, koľko má u seba a koľko je ochotný zaplatiť. Vodič odpovedal, že má pri sebe finančnú hotovosť 200 eur, na čo obidvaja príslušníci PZ

prikývli a povedali „v poriadku“. Vodič L. Y. zobral uvedenú finančnú hotovosť (4 ks bankoviek, každá v nominálnej hodnote 50 eur) zo svojho motorového vozidla a tieto odovzdal práp. B. sediacemu v tom čase už v služobnom cestnom vozidle na sedadle spolujazdca, avšak ani jeden z uvedených príslušníkov PZ vodičovi L. Y. o zaplatení uloženej blokovej pokuty nevystavil žiadne potvrdenie, a to ani na jeho požiadanie, s odôvodnením, že pokutový blok sa nedáva na mieste, ale tento mu bude zaslaný poštou. Žalobca spolu s práp. B. si týmto konaním zadovážili neoprávnený finančný prospech. Žalovaný klasifikoval konanie žalobcu ako porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Krajský súd mal zo spisového materiálu preukázané, že obe napadnuté rozhodnutia vychádzajú z objektívne a zákonne zisteného a preukázaného skutkového stavu v súlade s § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. a potom bolo len na správnom orgáne oprávnenom konať vo veciach služobného pomeru, aby v rámci voľnej úvahy posúdil intenzitu porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti žalobcu. Podľa názoru krajského súdu konanie žalobcu odporuje služobnej prisaha a služobným povinnostiam príslušníka PZ, pričom toto konanie bolo žalobcovi riadne preukázané. Krajský súd poukázal na to, že konanie o služobnom pomere a trestné konanie príslušníka PZ sú dve samostatné konania, pričom v správnom konaní neprináleží služobnému orgánu riešiť otázku viny žalobcu, ktorá má byť dokazovaná v trestnom konaní. Predmetom konania vo veci služobného pomeru žalobcu bola otázka, či konanie žalobcu bolo porušením služobnej prisahy a služobnej povinnosti, pričom v tejto otázke sa krajský súd stotožnil s názorom správnych orgánov a v konaní žalobcu videl zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti. Na uvedenom závere podľa krajského súdu nič nemení ani skutočnosť, že žalobca mal byť vo veci trestného stíhania rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 2T 96/2010 z 28. marca 2012 oslobodený spod obžaloby, nakoľko predmetom preskúmania súdom je rozhodnutie správneho orgánu vychádzajúce zo skutkového stavu zisteného v čase vydania rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca uviedol, že namietal nezákonnosť zabezpečenia dôkazných prostriedkov, keď boli pre rozhodnutie správneho orgánu použité dôkazy získané z vyšetrovacieho spisu v trestnom konaní, pričom prvostupňový súd ich zákonnosť nepreskúmal. Žalobca tiež namietal, že aj samotné dôkazy v trestnom konaní boli získané v rozpore s Trestným poriadkom, nakoľko ním označené dôkazy boli získané bez súhlasu príslušného zákonného sudcu, čo je v konečnom dôsledku aj v rozpore s § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý vyžaduje, aby dôkazy boli získané v súlade s právnymi predpismi. Žalobca tvrdí, že nadriadený nie je účastníkom začatého trestného stíhania sekcie kontroly a inšpekčnej služby vo veci žalobcu, a preto nie je oprávnený disponovať dôkazmi z tohto trestného konania. Nadriadený žalobcu mal v konaní vo veci porušenia služobnej prisahy a služobnej povinnosti čakať na výsledky trestného konania vedeného proti žalobcovi. Podľa žalobcu neboli splnené zákonné podmienky pre jeho prepustenie zo služobného pomeru v súlade s § 192 ods. 2 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Poukázal na trestné konanie vedené pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 2T/96/2010, v ktorom bol v plnom rozsahu oslobodený, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok stal. Žalobca uviedol, že nestotožňuje svoju trestnoprávnu zodpovednosť so zodpovednosťou personálnou, vyjadril však presvedčenie, že v čase nariadenia personálneho rozkazu neboli splnené zákonné podmienky na jeho prepustenie zo služobného pomeru, nakoľko sa svojim konaním nedopustil porušenia služobnej prisahy alebo porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. V trestnom konaní sa preukázalo, že skutok, ktorým sa mal žalobca dopustiť porušenia služobnej prisahy alebo porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, sa ani nestal.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa v správnom konaní k predmetnej veci, avšak zaujal pasívny postoj a na svoju obranu nepredložil žiaden dôkaz, neuviedol žiadne pripomienky a nepredložil ani žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Podľa žalovaného v personálnom konaní boli použité dôkazy zadovážené v súlade s právnymi predpismi a tieto žalobcovi v dostatočnom rozsahu

preukázali protiprávne konanie. Pokiaľ išlo o samostatnosť personálneho a trestného konania, žalovaný sa v tejto otázke odvolával na svoje vyjadrenie k žalobe a na doplnenie uviedol, že v zmysle ustáleného právneho názoru Najvyššieho súdu SR otázka trestnoprávnej zodpovednosti žalobcu nemá vplyv na skúmanie okolností prípadu správnym orgánom, ktorý si zo zisteného skutkového stavu na základe dôkazov vyvodí vlastný záver podľa vlastnej úvahy, pričom na prepustenie policajta zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvody prepustenia policajta podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona musia byť splnené v okamihu prepustenia bez ohľadu na možný výsledok trestného konania, pretože súčasné vedenie trestného konania nemá vplyv na priebeh personálneho konania (napr. rozhodnutie NS SR č. 6Sžo/140/2010, 2Sžo/33/2011).

Žalovaný uviedol, že konanie žalobcu v personálnom konaní nebolo posudzované ako konanie majúce znaky trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou a služobnými povinnosťami policajta a ako také bolo aj v personálnom konaní dostatočne preukázané. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že pokiaľ ide o trestný skutok uvedený v Trestnom zákone, pre ktorý bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie, pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu sa vyžaduje, aby boli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Ak absentuje ktorýkoľvek z nich, nejde o trestný čin. Trestné konanie vedené v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku je vybudované na iných zásadách a princípoch ako personálne konanie, ktoré je samostatne upravené v zákone č. 73/1998 Z. z. Žalovaný poukázal aj na ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje nazeranie do spisov oprávnených osôb a z ktorého vyplýva, že okrem výslovne uvedených osôb môžu do spisu nazeráť aj iné osoby, a to so súhlasom predsedu senátu a v prípravnom konaní so súhlasom orgánu činného v trestnom konaní, len ak je to potrebné na uplatnenie ich práv. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 7/96 a I. ÚS 61/96, ktoré pojednáva o tom, že z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vyplýva tzv. ústavná vzájomná spolupráca a záväzok spolupôsobenia jednotlivých zložiek štátnej moci v Slovenskej republike, a to bez ohľadu na existenciu osobitnej ústavnej alebo zákonnej úpravy súčinnosti týchto zložiek. Zároveň žalovaný poukázal najmä na § 2 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého služobný pomer sa zakladá k štátu. Obdobná úprava nazerania do spisového materiálu je podľa žalovaného upravená aj v procesných predpisoch akými sú Občiansky súdny poriadok a zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku umožňuje aj príslušnému nadriadenému policajta, ktorý zhromažďuje podklady pre vydanie rozhodnutia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., nazeráť do spisu a využiť pritom všetky oprávnenia, ako je napr. vyhotovenie si výpiskov a poznámok zo spisov alebo obstaranie si kópie spisov alebo ich častí. V súlade s ustanovením § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. príslušný správny orgán posúdil vykonané dôkazy z hľadiska ich závažnosti (pravdivosti a dôležitosti) pre rozhodnutie a týmto uplatnil všeobecnú zásadu voľného hodnotenia dôkazov v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníkov PZ. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T 96/2010 bol oslobodený spod obžaloby, žalovaný k tomu uviedol, že správne konanie a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v personálnom konaní nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Poukázal tiež na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že „oslobodzujúci rozsudok nemohol mať automaticky za následok nutnosť konštatovania, že sa žalobca nedopustil porušenia služobnej disciplíny, a že nedošlo k porušeniu zákona vo vzťahu k príslušným ustanoveniam zákona“ (1 SŽ-o-NS 152/2005, 2Sžo/24/2011, 6Sžo/84/2007, 6Sžo/98/2008, 1Sžo/33/2008, 2Sžo/5/2009).

Žalovaný sa vyjadril aj k namietanej nezákonnosti získania dôkazov, ako je správa o stotožnení telefónneho čísla 0918379771 a prepis telefónneho hovoru medzi L. Y. a žalobcom, pričom uviedol, že tento dôkaz bol získaný zákonným spôsobom v súlade s § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., a to na základe dobrovoľného súhlasu L. Y. a D. L..

Žalovaný uviedol, že v danom prípade sa žalobca nezachoval čestne a zodpovedne, a konal vo zvlášť hrubom rozpore so služobnou prísahou a služobnými povinnosťami. Protiprávne konanie bolo žalobcovi

v dostatočnom rozsahu preukázané a skutočnosti zakladajúce dôvod jeho prepustenia zo štátnej služby sú uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke súdu [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk).

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t.j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.

Zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru (okrem iných). Štátnou službou sa na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace; štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere a zakladá sa vo vzťahu k štátu (§ 2 ods. 2, ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 171/1993 Z.z.) policajný zbor je ozbrojeným bezpečnostným zborom, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti, vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky (ods. 1). Policajný zbor sa vo svojej činnosti riadi ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (ods. 3).

Túto doktrínu možno dodržať len vtedy, ak sa stane vlastným pravidlom príslušníkov, ktorí tento silový orgán vnútornej ochrany štátu tvoria. Preto nevyhnutnou podmienkou vzniku služobného pomeru občana k policajnému zboru (§ 16 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.) je zloženie služobnej prisahy v znení uvedenom v § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. („Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“). Teda sľubu, ktorým doktrínu potvrdzuje s tým, že na to využije všetky svoje sily a schopnosti, a to aj s nasadením vlastného života. Uvedená prisaha nie je prázdnu proklamáciou určenou k obradným efektom ceremoniálu slávnostného prijatia občana do Policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom Policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. novembra 2002 sp. zn. 4Sž/118/02, publikovaný v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 36/2004). Vybraným skupinám štátnych zamestnancov (policajtom) a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom poskytuje lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má

väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Na druhej strane váh sa však nachádzajú vyššie požiadavky na profesionálny a morálny charakter policajta pre výkon štátnej služby. Ich porušenie zákon nekompromisne sankcionuje. Vo vzťahu k plneniu služobných povinností zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších ako ustanovení iných zákonov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ-o-NS 53/03 zo dňa 18. novembra 2003).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5SŽ/92/97, 4SŽ/185/2000, 6SŽ/13/2001, SŽ-o-NS 23/2003, SŽ-o-NS 53/2003, 4SŽ/143/2002, 7SŽ/107/2001, 7SŽ/86/2002, 2SŽo/156/2008, 2SŽ-o-KS 48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06) vyplýva, že v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania.

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania je rozhodnutie žalovaného v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., a to z dôvodu, že žalobca dňa 3. februára 2010 okolo 16.00 hod. v čase výkonu štátnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici spolu s práp. T. B. zastavili vodiča L. Y. jazdiaceho na motorovom vozidle zn. Peugeot 307, EČ: U. po tom, ako tento odbočil z hlavnej ulice Vajnorská do protismeru na ulicu Stará Vajnorská, upovedomili o spáchaní priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a uviedli, že mu môže byť zadržaný vodičský preukaz a zároveň uložená pokuta vo výške 1 300 eur. Po námietkach vodiča L. Y. sa ho práp. B. spýtal, koľko má u seba a koľko je ochotný zaplatiť. Vodič odpovedal, že má pri sebe finančnú hotovosť 200 eur, na čo obidvaja príslušníci PZ prikývli a povedali „v poriadku“. Vodič L. Y. zobral uvedenú finančnú hotovosť (4 ks bankoviek, každá v nominálnej hodnote 50 eur) zo svojho motorového vozidla a tieto odovzdal práp. B. sediacemu v tom čase už v služobnom cestnom vozidle na sedadle spolujazdca, avšak ani jeden z uvedených príslušníkov PZ vodičovi L. Y. o zaplatení uloženej blokovkej pokuty nevystavil žiadne potvrdenie, a to ani na jeho požiadanie, s odôvodnením, že pokutový blok sa nedáva na mieste, ale tento mu bude zaslaný poštou. Žalovaný klasifikoval konanie žalobcu ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Za uvedené konanie bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva.

Žalobca v odvolaní poukázal na to, že v trestnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 2T/96/2010 bol v plnom rozsahu oslobodený spod obžaloby, nakoľko nebolo preukázané, že sa skutok stal. Podľa žalobcu mal jeho nadriadený v personálnom konaní vo veci porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti čakať na výsledky trestného konania vedeného proti žalobcovi. Žalobca vyslovil názor, že svojím konaním sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nakoľko v trestnom konaní sa preukázalo, že skutok sa ani nestal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom krajského súdu uvádza, že konanie o služobnom

pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru, i v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je postačujúce preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušného policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna.

Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by v administratívnom konaní boli zadovážené dôkazy v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalovaný správny orgán vykonal vo veci vlastné dokazovanie a jeho výsledky vyhodnotil v súlade § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. Žalovaný vykonal výsluch svedkov, L. Y., D. L., ako aj niekoľkých policajtov vykonávajúcich v inkriminovanom čase službu, pričom z ich výpovedí, ktoré v sebe nenesú žiadne logické rozpory, vyvodil po uvážení záver, že svojím konaním sa žalobca dopustil hrubého porušenia služobnej disciplíny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že u žalobcu boli splnené podmienky na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., pretože jeho konanie bolo v rozpore s obsahom služobnej prísahy a nezodpovedá služobným povinnostiam príslušníka PZ a ako také je neprijateľné a nezlučiteľné so záujmami štátnej služby.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/353/2010-52 zo dňa 17. apríla 2012 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a stotožnil sa s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.